

Μέσα σὲ Χάδραις καὶ Τζαμιὰ
ἢ λίσσα θὰ ξεπασάη,
μῆτε Χανούμισσα καμμιὰ
θ' ἀφίρουν σὲ καφάσι.

Οἱ Βούλγαροι ξανάρχονται σ' τὴ γῆ μας φρενιασμένοι,
μὰ θάχουν μέσα τῶν καϊμῶ,
ὅπου γιὰ σφάξιμο λαϊμῶ
δὲν θάδρουν οἱ καϊμένοι.

Βάλτε φωτιὰ στὰ σπήτια σας, φωτιὰ καὶ σ' ἄλλα τάλλα,
καὶ μῆτε γιὰ τὸν Βούλγαρο κρασιῶ νὰ μείνη στάλα,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε σιχαμερὸ φονιά,
κι' ἀνάθεμα, φωνάζετε, στοὺ Κρούμου τὴν γενειά.

Κι' ὁ Κοβοῦργος ξεφώνιζε: : Μαχηταί μου φωτοβόλοι,
ἀφοῦ τώρα δὲν μὲ κάνουν Αὐτοκράτορα σ' τὴν Πόλι,
ξαναπάσετε σὰν λύκοι σὲ λογγῆς λογγῆς φυλαῖς
κι' ἔλοι σας ἀρειμανίως φέρετέ μου κεφαλαῖς,
γιὰ νὰ βάζω τὸ κρασί μου σὰν τὸν Σαμουήλ κι' ἐγώ,
καὶ νὰ πίνω καὶ νὰ πίνω καὶ νὰ σὰς δοξολογῶ.

Ἔφοδος σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους,
ποῦ μὰς κάνουνε κυρίους,
κι' ἄς σὰς λὲν σφαγεῖς ἀγρίους,
κι' ἄς σὰς λὲνε κτηνανθρώπους.

Τώρα θηριάδεις Ὀδινοὶ
ἔχουν πέρασι μεγάλη...
κατασφάζετε καὶ πάλι,
μὴν ἀφήσετε ρουθουίν.

Ὁ Κοβοῦργος τέτοια λέει,
καὶ τριγύρω μὲ τὸν Βόρι
τὸν ἀκούει πειναλέοι
νικηταὶ στεφανηφόροι.

Κι' ὅσο σ' τὴ δικὴ τῶν ράχη
πέφτει ἔξω δυνατῶ,
τόσο μὲ χαρὰ γι' αὐτὸ
στεφανώνονται μονάχοι.

**Εἰρήνη ἤμην καὶ πᾶσι
κι' ὁ κόσμος ἄς συχάση.**

Π. — Τὶ Χερουβειμ καὶ Σεραφεϊμ φεγγίζουν ἀπὸ πέρα...
φεύγει κι' ἡ πρὶν Βασίλισσα, τοῦ Ρήγγα μας Μητέρα,
ποῦδε τὸν Χάρο σὲ χαρὰς καλόκαρδα Παλάτια
καὶ μαύρης λύτης κλάψιμο τῆς θόλωσε τὰ μάτια.

Τὴν ἴδανε βαθεῖα βαθεῖα τὸν πόνο τῆς νὰ θάφη
καὶ τοῦ μεγάλου τῆς παιδιοῦ ν' ἀκούη τὸν παιᾶνα,
κι' ὅσα παιδιὰ δὲν εἶχανε μανούλα νὰ τὰ κλάψη
Ἐνεῖνη καὶ τὰ πόνεσε καὶ τὰ κλάψε σὰν μάννα.

Κι' ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος φεύγει κι' ἐκείνος τώρα
ὁ κοσμηγατημένος,
ποῦ πλούσια τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς τὰ δῶρα
τὰ ὀκρίσις σ' τὸ Γένος.

Κατευδόνουν καὶ στεριαῖς κι' ἐλευθερά πελάγη
κι' ἔλα τὰ Πριγκηπόπουλα, τοῦ Παλατιοῦ καμάρια,
ὅπου κοντὰ σ' τὸν Ἀδελφῶ, σ' τοῦ Βασιληᾶ τὸ πλάγι
τᾶστεψαν μεγαλόδοξα τῆς δάφνης τὰ κλωνάρια.

Εἰρήνη περιπόθητος, Ἐλγῆς ἀνθίζουν κλάδοι,
καὶ νόμοι στρατιωτικοὶ θὰ λαίφουν ἐπὶ τέλους,
καὶ δὲν θὰ πιάνουνε συγγὰ καὶ τὸν Εὐστρατιάδη
ὡς μαστιγούδα μὲ τὸ Σ κ ρ ι π Βουλγάρους καὶ φρατέ-
λου.

Εἰρήνη πλέον ροδαλὴ
καὶ τῶν πολέμων τέλος...
ἐπύραμε φαχνῶ πολὺ,
τότε κι' ὁ Βενιζέλος.

Θεὰ γλαυκῶπις εὐχαρῖς γελᾷ μὲ τὸν Ἀπόλλωνα,
ποῦ λάμπει κι' ἀκτινοβολεῖ,
κι' ὁ Κρῆς ὁ Σόλων ὀμιλεῖ
σ' τοῦ Ἀθήμου τὸ Συμβούλιον, καὶ πρώτων εἰς τὸν Σόλων.

Ἔχετε γεγὰ... κούραστηκα καὶ πάω σὲ ταξειδί,
θέλω πολὺ ν' ἀναπαυθῶ,
θέλω πολὺ νὰ κοιμηθῶ
σὰν τὸν Ἐπιμενίδη.

Κι' ἐκείνος ἦταν Κρητικὸς κι' εἶχε μικρὰ καὶ χέρι,
μὰ πόσα τράβηξε κι' αὐτὸς ἕνας θεὸς τὸ ξέρει,
καὶ μετὰ πάμπολλα δαινὰ καὶ δυσφορήτους πόνους
ἀπεκοιμήθη, καθὼς λέν, ἐπὶ καιροῦς καὶ χρόνους.

Αὐτὰ τοὺς εἶπε σοβαρῶς,
καὶ τῶν Συμβούλων ὁ χορὸς
ἐνθέρμως παρεκάλει τὸν Ἴπνο νὰ περάσῃ
γλυκὸς ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ νὰ τὸν ξεκουράσῃ,
νὰ τὸν κοιμίσῃ δοξαστῶ καὶ νὰ τὸν δυναμώσῃ
κι' ἀτρυτὸς πόνους ἀληθῶς νὰ γλυκοβαλασμάσῃ.

Κι' ἐγὼ τοῦ Γένους ἐξυμῶν τὴν δόξαν τὴν ἀβδιον
ὕπνον ἐπόθησα μακρόν, ὕπνον Ἐπιμενίδειον.
Δὲν ξέρεις πῶς τὸν ἠθέλα, πῶς τὸν ἐπιθυμοῦσα,
καὶ σὰν ἔμπνησω νὰ μοῦ πῇ μὴ κελαδῆστρα Μοῦσα
πῶς Κωνσταντίνος Βασιληᾶς, ποῦ τὸν δοξάζουν θρύλοι,
ζωντανέψε τὸν Βασιληᾶ,
ποῦ λὲν τραγοῦδα μας παλῆα
πῶς ἔπεσε μὲ τὸ σπαθὶ σ' τοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πόλην.

Καὶ καμμοῦσι νομιστάς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιάς.

Παρ' ἔλων ἀναμένεται καὶ τὸ Καρνὲ τοῦ Βότῃ
κι' ἐπιτυχία φαίνεται πῶς θὰ τὸ στέψη πρώτη.